

„Operațiunea specială” de translatare a României în mâinile veneticilor...

Cezar Adonis
Mihalache

Și totuși, cât de ticăloși ați putut fi?!... Să fiți părtași ai acestei camarile a „operațiunii speciale” de translatare a țării în mâinile veneticilor?... Căci, vorba aceea, ferește-ne Doamne, de vânzătorii și trădătorii de țară, că de ticăloși, de lichele și de parveniți, ne-om mai apăra cumva și noi!... Dar cu lotrii de (la) guvernare, n-avem cum să o (mai) scoatem la capăt... Sunt prea mulți, prea „infiltrați”, prea, nu doar influenți, ci decisivi în deciziile fatale ce ne privesc... Și nu doar cele vizând prezentul, amanetat în folosul unor state pe care le servesc, scârbavnice slugi ce sunt, ci însuși viitorul... Și nu viitorul „nostru”, de mâine, al unei generații dovedit nepăsătoare, indolente, și care se va „trece” și ea la un moment dat (mai aproape ca soroc decât am vrea poate a crede), ci acela al copiilor și nepoților noștri... Al urmașilor noștri... Pe care vom apuca poate a-i vedea, cu pleoapele aproape închizându-se de istovirea timpului pe care l-am avut la dispoziție (nu doar pentru a socoti toate iluziile, speranțele deșarte, dezamăgirile brutale pentru noi, ci pentru a număra împliniri și certitudini pentru ei) că nu vor mai fi deloc în siguranță în acel orizont al înstrăinării de noi în care i-am trimis „pentru siguranța lor”... În fapt, dincolo de nepăsarea noastră despre ceea ce se va fi ales de ceea am avut aici... Vom apuca a vedea, fie și de sub ultima „clipire”, că ei nu vor mai fi acasă în acele „case” de peste mări și țări în care i-am lăsat a se duce... Iar în acel ACASĂ de drept al lor vor fi tot niște străini... Nu înstrăinați, ci străini... Mai străini decât afară... Pentru că noi am permis asta... Nouă nu ne-a păsat, noi ne-am ascuns propriile frustrări în false șanse realizabile „pentru ei”, oriunde altundeva, dar nu ACASĂ... Și cum să nu ne privească muștrători atunci, întrebând poate cerurile ori lepezile de morminte: Cât de ticăloși ați putut fi pentru a nu vă păsa?... Să nu vă pese nici măcar de bogățiile țării?... Cu ce drept ați decis voi viitorul nostru?... Cu ce drept ați permis a (ne) fi vândută, nici măcar din prezentul vostru nepăsător, ci amanetată dintr-

un viitor în care ne-ați lăsat singuri, însăși Țara?... Să ne descurcăm printre râpele sterpe ale golirii de sine din nepăsarea și indolența voastră... Unde ați fost când resursele Mării Negre erau jucate într-un barbut de țară în care voi, ca stăpâni de drept ale lor, nu stăteați nici măcar „la masă”?... Și ați ajuns a pierde orice drept asupra a ceea ce era al nostru pentru că ați privit în altă parte?...

Și vor avea dreptate în toate acestea... Căci, oare cum să ajungi, ca Țară, ca, acum, și resursele tale de gaze naturale din Marea Neagră să nu mai fie ale tale?... Totul doar din cauza unui termen „de neprezentare”... De nerevendicare a dreptului întâi de a le cumpăra (ale tale fiind!) într-un termen impus de legi și legiferări arbitrare... Este de-a dreptul ilar: să ajungem în pragul de a nu mai avea acces la propriile resurse pentru că nu a avut cine să emită un drept „de preempțiune”?... Când, fiind vorba despre propriile bogății, nici nu trebuia să se pună problema „preempțiunii” asupra a ceea ce este de drept al nostru, al țării, din totdeauna!... Dar iată, astăzi, chiar ni se râde în nas că am ajuns la mâna unei companii străine care, în orice moment, ne poate lăsa fără resursele de gaze naturale, pentru că, în numele țării (care le are de drept), nu are cine să emită un drept de preempțiune...

Cât de trădători, de vânduți, de lași, de fricoși și nepăsători am ajuns?!... Când țara ar trebui să se zguduie de revolte prin miile de juriști ai ei!... Cum să permiți vânzare a ceva ce nici nu a fost încă extras din pământurile, din subsolul marin?... Și care este acolo, al nostru, ca drept juridic primar, nativ, ancestral, putând fi vândut doar după exploatarea fizică... Cum să te speli pe mâini, tu, guvern mărlan și mocirlos în jocurile ilegiteime, că nu poți emite un drept de preempțiune asupra a ceea ce oricum este al țării doar pentru că ești „interimar”?!... Și unde scrie că dreptul de preempțiune asupra averii țării îl poate exercita doar guvernul?... Ce, guvernul este stăpân suveran al țării?!... Nu, dreptul de preempțiune ar trebui exercitat, dacă este nevoie, și de un tribunal! Și cu asta punct! Nu să ajungem în genunchi pentru a cerși, când o mai avea un guvern „in inte-

grum”, drepturile noastre!... Drepturile asupra a ceea ce este al nostru din vremuri... Și cum poate, în schimb, același guvern interimar, care se scuză că de aia nu poate emite dreptul de preempțiune asupra resurselor pe care o companie străină vrea a le vinde încă neexploatate fizic (unde sunteți, voi, juriști constituționali, când sunt încălcate articolele fundamentale ale Legii supreme?!), să modifice legislația pentru a permite extinderea (fără alte licitații) a perimetrelor de exploatare deja existente?... Acordând, printr-o abuzivă decizie, o extensie a arilor de resurse acelora care deja exploatează... Și nu pentru câțiva ani, necontând nici măcar că vor fi distruse sate, vetre, câmpii, dealuri, munți, ci pe termenul „clasic” de cecesiune, „de 49 de ani”...

De câte miliarde ați avut nevoie pentru a ajunge atât de ticăloși?... Căci, este evident, nu este vorba „doar” de cele 500 milioane de euro care au ajuns/au rămas în țara noastră din cele 900 de milioane care au tranzitat-o în perioada alegerilor prezidențiale... Din cele ce au ieșit acum la iveală ca fiind cărăte „cu sacoșa” (sic!) din Ucraina!... Dinspre Ucraina, spre Ucraina și întoarse apoi ca „para-îndărăt”... Contabilizate la virgulă de agențiile vamale.. Dar fără a se fi pus problema, și nu s-ar fi putut fără ordin „de sus”, de a fi raportate și confiscate pentru neconformitatea cu însăși legile țării, dar și cu acelea ale UE... Și într-un caz, și în altul, valabile, impuse, doar pentru „prostime”, prin obligația, sub riscul confiscării, a declarării sursei de proveniență și impunerea transferului bancar electronic... Decizi aplicabile doar celor prea săraci și în duhul propriei conștiințe pentru a se mai revolta, ei, simplii cetățeni, cărora li se impun declararea banilor, și nici măcar nu ai acelora cu atâtea zerouri, ci a unora care, pentru camarila operațiunii speciale de vânzare a țării, ar fi reprezentat doar mărunțișul „de o halbă”... Și se va face mult „tam-tam” pentru acești bani.... Doar că nu au fost doar aceia... Ci mult mai mulți, cât pentru o întreagă operațiune de translatare a României în mâinile veneticilor...

Abrogați Legea Vexler (legea nr.241/2025)!

Gheorghe
Funar

Marea Unire de la Alba-Iulia, din 1 Decembrie 1918, a fost recunoscută și respectată de minoritățile etnice din România, cu o singură excepție: minoritatea maghiară! Aceasta, coordonată și sprijinită de către Guvernul de la Budapesta, a acționat continuu, în ultimii 108 ani, împotriva Poporului Român, pentru dezmembrarea teritorială a României și anexarea Ardealului la Ungaria. Această țară și mulți dintre conducătorii poporului ungar au avut și repetat anual obiecțiile lor împotriva Tratatului de la Trianon, din 4 iunie 1920, prin care au fost recunoscute internațional granițele statelor europene după Primul Război Mondial. După Lovitura de Stat din decembrie 1989, prin Constituția României, adoptată în anul 1991, la articolul 62, s-a precizat că organizațiile cetățenilor aparținând minorităților etnice au dreptul să fie reprezentate în Parlament de câte un deputat. Profitând de această prevedere constituțională, unică în lume, Federația Comunităților evreiești din România (care are aproape 3.000 de membri, după declarațiile lor de la ultimul recensământ al populației) l-a desemnat pe Președintele ei, domnul Silviu Vexler, să fie deputat. Acesta, profitând de dreptul la inițiativă legislativă, a înregistrat la Parlament o propunere legislativă care sfidează prevederile articolului 30 din Constituție unde se precizează că: „Libertatea de exprimare” este inviolabilă; „cenzura de orice fel este interzisă”; „sunt interzise de lege...îndemnul la ură națională...incitarea la discriminare...”. La dezbateră în Parlament a propunerii sale legislative, Președintele Federației Comunităților evreiești din România a sfidat: pe senatorii și deputații români get-beget; Poporul Român și Istoria sa de zece ori milenară. Cu toate acestea, majoritatea senatorilor și deputaților formată din cetățeni români tăiați împrejur și infiltrați în toate partidele parlamentare a votat Legea Vexler. Prin această lege, mica comunitate etnică a evreilor din România a vizat multe obiective împotriva Poporului Român și a Adevărului despre Istoria sa Primordială și multimilenară, precum și a Adevărului referitor la salvarea de către autoritățile Statului Român, în al doilea Război Mondial, a peste 400.000 de evrei și trimiterea lor în Palestina pentru înființarea Statului Israel (la 14 mai 1948). De asemenea, în baza Legii Vexler au început solicitările unor persoane fizice și juridice

din România și din străinătate care cer să fie demolate monumente, să fie înlăturate numele unor instituții publice, ale unor străzi și piețe publice. S-a început cu Octavian Goga și urmează pe listă: Nicolae Iorga, Mihai Eminescu, Domnul Nostru Ius Hristos, Mircea Eliade, Sfântul Arsenie Boca, Vasile Alecsandri și mulți alții. La puțină vreme de la aplicarea Legii Vexler, inclusiv prin aplicarea pedepsei cu închisoarea a unor persoane care au valorificat libertatea de exprimare (conform Constituției) au început să apară diferite reacții concretizate în manifestații publice împotriva Legii Vexler și a susținătorilor ei, precum și înregistrarea unei propuneri legislative, semnată de circa 40 de parlamentari care solicită să fie rapid abrogate Legea antiromânească botezată Vexler. Viața a confirmat că, pe fond, Legea Vexler a fost inițiată și promovată pentru a provoca antisemitism în România! În relațiile dintre Israel și România trebuie aplicat și respectat principiul reciprocității! În România s-a impus să se studiază în toate școlile disciplina „Istoria evreilor. Holocaustul” și să se interzică învățarea Adevărului Istoric despre Poporul Primordial și Sfânt Get, precum și a Holocaustului împotriva Poporului Român în timpul perioadei medievale și comuniste. În Israel nu se studiază în școală disciplina „Istoria Poporului Ales Get și Holocaustul din timpul comunismului în România”. Abrogarea urgentă a Legii Vexler este impusă de apropiata încheiere a războiului început de Israel împreună cu Statele Unite ale Americii împotriva Iranului. După marile distrugerii din Israel, produse de miile de drone și rachete trimise din Iran, precum și până la executarea lucrărilor de reconstrucție a Israelului, este prevăzută colonizarea în România a câtorva milioane de cetățeni israelieni, inclusiv a celor cu dublă cetățenie. Pentru a menține buna conviețuire dintre minoritatea evreiască aflată în diasporă în România și Poporul Român, precum și în relațiile dintre Israel și România, Partidul România Noastră solicită Federației Comunităților evreiești din țara noastră să adreseze un APEL scris și public către Parlamentul de la București prin care să ceară să fie abrogată Legea Vexler, în procedură de urgență, înaintea propunerii legislative înregistrată de un grup de parlamentari patrioți români get-beget. Printr-un asemenea APEL, Federația Comunităților evreiești din România își poate dovedi loialitatea față de Poporul Român care o găzduiește de circa 200 de ani!

Și totuși, câți jurnaliști adevărați mai are România?!

Maria Diana
Brăgaru

De fiecare dată când aud debitându-se prostii la televizor, mă închin. De fiecare dată când citesc articole de presă care nu sunt decât un șir de imbecilități, mă închin. De fiecare dată când aud ori citesc opiniile unor așa-numiți „analști politici”, „ziariști”, „ancore TV”, „redactori” care au trecut prin școală cum trece rapidul printr-o haltă, mă închin. De fiecare dată când deschid facebookul sau TikTok-ul și văd ce spun, cum

umană e capacitatea de a învăța multe lucruri și de a face conexiuni între ele. Nu este de ajuns să ai memorie, să înveți papagalicește. Dacă ești incapabil să vezi legături între elemente care par a fi separate la prima vedere, nu ar trebui să îți arogi apartenența la breaslă. Cum jurnaliștii erau oameni inteligenți și culti în adevăratul sens al cuvântului, rolul lor era să explice publicului larg, într-un limbaj accesibil câtor mai mulți oameni ce se întâmplă în lume – nu doar să expună evenimente.

Jurnalistul trebuie să aibă îndeajuns de multe

concepțe la modă („echitate”, „incluziune socială”, „pro-europenism”, „sustenabilitate”, „antisistem”, „antivacciniști” șamd), dar care demonstrează zilnic, cu repetiție, o lipsă absolutamente stupefiantă de cunoștințe de bază de istorie, biologie, geografie, economie, sociologie, psihologie sau logică elementară... Iar analfabetismul funcțional agravează problema. Studii recente arată că la nivel mondial, generațiile care au până în 30-35 de ani sunt mai proaste decât părinții și bunicii lor. Este prima dată în istoria omenirii când se

jurnaliști?! Pentru că un jurnalist care nu citește (cărți, studii) care nu înțelege profund sursele primare sau care nu poate sintetiza informații din domenii diverse devine un simplu amplificator de povești mincinoase și prostii monumentale, nu un filtru al adevărului! Și așa s-a ajuns la imbecilizarea publicului. În loc să formeze opinii avizate, presa contemporană (mai ales cea din mainstream, dar și influencerii din online) oferă un flux continuu de conținut simplificat, emoțional și fragmentat. Poporul a fost și este în continuare antrenat

Eu una consider că nu voi ajunge vreodată la nivelul lui Iorga. Ori Eminescu. Dar nici nu mă voi lăsa intimidată de cei care mă înjură sistematic pentru că sunt incapabili să înțeleagă ce scriu. Și nici nu îmi voi cere scuze vreodată că am gândire critică deoarece mi-a plăcut școala, că îmi rămân în minte lucrurile pe care le citesc, nici nu îmi voi cere iertare că fac legături de cauzalitate și îmi folosesc logica, nu îmi voi cere scuze că am citit și citesc în continuare mult și nici nu voi tăcea pentru că oamenii au fost îndemnați, obișnuiți, învățați să nu gândească de unii singuri! Nu voi tăcea pentru că ei nu sunt obișnuiți cu jurnaliști ca mine, ca normalitatea li se pare anormală! Și nu, nu le știu pe toate. Este de la sine înțeles că nimeni nu le știe pe toate, aceasta fiind strict apanajul Lui Dumnezeu! Dar mă străduiesc în fiecare zi ca mâine să știu mai multe decât știu azi și să împărtășesc cu aceia cărora nu le este frică să gândească singuri tot ce consider că este important să știe. Mă străduiesc zilnic, de când am învățat să citesc, să îmi formez o cultură enciclopedică pentru că îmi place să învăț și să aflu lucruri noi de dragul lui „a ști”. Așa că nu mă mai întrebați cine sunt și de unde știu eu lucruri. Sunt doar un om obișnuit căruia i-a plăcut școala și îi place să citească și să scrie ce gândește. Sunt un jurnalist de școală veche. Această afirmație nu e dovada de mândrie. Ci așa stau lucrurile. A orânduit Dumnezeu să am părinți care să îmi insuflă dorința de cunoaștere temeinică și să am parte de cei mai buni profesori. (...) Drept pentru care sunt un jurnalist fără altă agendă politică decât ADEVĂRUL! Pentru că Adevărul este numai în și prin Hristos. Atât și nimic mai mult.

se exprimă, cum scriu cei mai mulți dintre „creatorii digitali” și „influencerii” cu cea mai mare priză la public, îmi fac cruce peste cruce. Meseria de jurnalist a fost una dintre cele mai nobile și mai grele meserii din lume. Nu oricine putea deveni jurnalist, formator de opinie. Nu era nevoie doar să cunoști foarte bine limba română! Nu era de ajuns să ai studii, să fi făcut Litere, Istorie, Filosofie, Drept ori Economie! Terminarea unei facultăți nu era de ajuns ca o persoană să ajungă ziarist!

Jurnalistul era obligat să învețe mereu, să aibă o cultură enciclopedică. Nu puteai fi ziarist dacă nu stăpâneai nu doar limba în care scriai, ci și cel puțin o altă limbă, străină. Dacă nu aveai un bagaj de cunoștințe de cultură generală solid, nu un pospai. Nu puteai fi jurnalist dacă nu aveai curiozitate epistemică! Meseria de jurnalist nu putea fi făcută de către oameni care nu știau sensul cuvintelor pe care le foloseau, nu înțelegeau ce înseamnă acele cuvinte, nu puteau pricepe și defini concepțe! Jurnaliștii erau oameni deștepți, oameni inteligenți. Inteligența

cunoștințe încât să facă legături de cauzalitate, să explice contexte politice, istorice, economice și sociale pentru a-l lămurii pe omul de rând ce i se întâmplă. Și, mai ales de ce i se întâmplă. Rolul jurnalistului nu este doar acela de a informa sec, ci de a ajuta societatea să își construiască singură o opinie avizată asupra unui lucru sau altuia. Or, în ziua de astăzi, „jurnaliști” sunt niște oameni care acum o sută de ani nu ar fi primit nici măcar o slujbă de corector într-o redacție, deoarece și pentru a fi corector trebuie să cunoști limba română, pentru a putea îndrepta greșelile! Astăzi, peste 90 la sută dintre jurnaliști, influenceri și „creatori digitali” sunt oameni care nici nu înțeleg lucrurile despre care scriu sau vorbesc! De explicat de ce se întâmplă anumite lucruri, ce stă în spatele lor, ce a dus la ele, ce se poate întâmpla în viitor din cauza trecutului și a contextului politic, economic ori social nici nu mai poate fi vorba! Așa că astăzi, peisajul presei și al influencerilor din online este dominat de IYI-uri – intelectuali idioti, semidocti, posesori de cunoștințe de suprafață, care manevrează

întâmplă acest lucru: IQul lor este semnificativ mai mic decât al celor care i-au născut și crescut!

Această degenerare cognitivă este rezultatul înlocuirii lecturii, al studiului individual, al curiozității, cu tehnologia care livrează un tot gata mestecat, de cele mai multe ori denaturat, sub numele de „adevăr incontestabil”. România a fost lovită de acest flagel la dublu! Peste declinul cognitiv cauzat de tehnologie, s-a suprapus războiul dus de absolut toți guvernării, de absolut toate partidele care au fost la putere, cu sistemul de învățământ românesc. Tehnologia a definitivat procesul de tâmpire a națiunii. De aceea avem astăzi rate îngrijorătoare de incapacitate de a înțelege texte complexe, de a raționa critic sau de a distinge faptele de opinii. Acest declin cognitiv nu a ocolit breasla jurnaliștilor, de aceea avem articole cu erori factuale grave, analize lipsite de context istoric, titluri senzaționale care denaturează realitatea, deducții imbecile și concluzii absolut idioate, trase de așa-zis specialiști.

De ce nu mai avem

să reacționeze, nu să analizeze. Este setat să consume narațiuni prefabricate, nu să caute cauze și consecințe. Rezultatul este exact această societate polarizată, mai ușor manipulabilă, cu o capacitate extrem de redusă de dezbateră rațională. Iar manipularea virală prosperă tocmai pe acest teren fertil al superficialității, al semidoctismului, al prostiei crase, amplificate de efectul Dunning-Kruger. Epoca în care, în ziare, oamenii citeau articolele semnate de Nicolae Iorga, Mihai Eminescu, Ion Luca Caragiale, George Barițiu, Anton Bacalbașa, Vincențiu Babeș, Pamfil Șeicaru, Stelian Popescu, Felix Brunea-Fox, Nicolae Carandino, Ion Vinea, George Coșbuc, Ion Agârbiceanu, Octavian Goga ori Ion Barbu a trecut demult. Dacă ar fi trăit astăzi, acești intelectuali compleți ar fi fost întrebați de către urmăritorii lui Makaveli (ca să dau un exemplu cunoscut de toată lumea, marea vedetă de TikTok), cine se cred ei! Mai ales pe Eminescu, care nu și-a definitivat niciodată studiile universitare și nu a obținut nicio licență sau diplomă! (...)

Invazia pe verticală...

Petru Jipa

Nicolae Steinhardt scria în 1937 – „Trei fenomene ale timpului: invazia verticală a barbarilor, domnia proștilor, trădarea oamenilor cumsecade. Primul: năvălesc nu barbarii din alte continente, ci de jos în sus, derbedei. Barbarii aceștia preiau locurile de conducere. Al doilea: au sosit, pur și simplu, în sensul cel mai categoric, proștii și inculții la putere și, în ciuda tuturor legilor economice și tuturor regulilor

antiaeriene sau coridoare de spitale, ci prin chat-uri criptate, fluxuri algoritmice și ecoul gol al pauzei unui politician înainte de o propoziție atent analizată.

Războiul, pandemia și minciunile, trei forțe despre care se credea cândva că aparțin unor capitole separate ale catastrofei umane – au convertit într-o singură atmosferă sufocantă. Nu mai sosesc în secvență; coexistă, se alimentează reciproc și estompează liniile dintre câmpul de luptă, clinică și trotuar. Și în această întunecime, se ridică o întrebare – nu ca

negarea plauzibilă. În mod similar, medicul nu se află la originea pandemiei, ci la marginea ei, unde virologia întâlnește vulnerabilitatea, unde tabelele de triaj funcționează și ca registre morale. Când spitalele se clatină, când ventilatoarele sunt raționalizate sau folosite în exces, pacienții legați de paturi, când îndrumările de sănătate publică se schimbă precum dunele deșertului sub mandate contradictorii, medicul nu este autorul crizei; el îi traduce haosul în îngrijire, adesea cu risc personal. Păcatul, dacă este păcat,

de rasism medical, de închideri de clinici determinate de austeritate, de trădarea lentă și dificilă a instituțiilor care au promis echitate, dar au oferit excepții.

„Minciuna” lui nu este adesea o invenție, ci o fragmentare: o bucată de adevăr smulsă din context, apoi transformată în armă de platforme care optimizează pentru indignare, nu pentru acuratețe. A-l considera singurul responsabil înseamnă a ignora arhitectura manipulării, cum dezinformarea nu este „răspândită”;

novat? Nu soldatul care urmează ordinele pe care nu le-a scris. Nu doctorița care tratează pacienți pe care nu i-a fost permis să-i protejeze. Nu cetățeanul care respiră aerul încărcat cu dezinformare, inhalează politică ca pe particule și totuși se prezintă pentru a vota, pentru a protesta, pentru a avea grijă de un vecin, pentru a pune la îndoială un titlu.

Vina nu rezidă în poziție, în „puterea de a defini realitatea” și de a-i pedepsi pe cei care refuză distorsionarea acesteia. Un diagnostic poate salva o

politice, fac prostii, ca niște ignoranți ce se află. Al treilea:

În loc de a se împotrivi, oamenii cumsecade adoptă expectative binevoitoare, se fac că nu văd și nu aud, pe scurt-trădează. Nu-și fac datoria. Imparțiali și încrezători înregistrează și tac. Sunt cei mai vinovați.” Nicolae Steinhardt (1912–1989) a fost un scriitor, critic literar și eseist român de origine evreiască, convertit la creștinism și botezat. Născut în Pantelimon, aproape de București, a trăit o viață profund legată de cultură, religie și identitate. Contribuțiile sale au marcat literatura română modernă, iar drumul său spiritual reflectă complexitatea relației dintre tradiție evreiască și credință creștină. Este cunoscut pentru eforturile de sinteză culturală și filozofică. Parcă nimic nu s-a schimbat, atunci este acum...

Sirenele nu mai urlă, șoptesc. Nu prin adăposturi

retorică, ci ca rechizitoriu: *Război, pandemie și minciună. Soldatul, doctorul este vinovat sau omul de pe stradă? Să demontez mai întâi scheletul vinovăției. A-l considera pe soldat vinovat de război înseamnă a confunda pușca cu mâna care o încarcă sau cu mâna care, dintr-un birou căptușit cu marmură, la trei fusuri orare distanță, semnează ordinul, redactează informațiile și redenumeste invazia drept „pentru a salva democrația și libertatea”.

Soldatul nu elaborează doctrina; o internalizează. Nu fabrică consimțământul, îl absoarbe, adesea înainte de a putea vota, adesea înainte de a înțelege cartografia puterii. Uniforma sa nu este o renunțare morală; este un contract scris în ambiguitate, semnat sub greutatea datoriei, a datoriilor sau a deziluziei. Să-l acuzăm înseamnă a confunda simptomul cu arhitectul și a-l absolvi pe arhitect de cel mai periculos privilegiu al său:

nu este neglijență, este rezistența de a lucra în cadrul unor sisteme deliberat subfinanțate, deliberat depolitizate până când politizarea devine letală.

A o învinovăți înseamnă a o confunda asistența medicală cu triajul, cu epidemiologul care a fost redus la tăcere, pe tehnicianul de laborator cu ministrul care a îngropat raportul, pe clinician cu corporația care a acumulat echipament individual de protecție în timp ce umfla marjele. Bisturiul nu alege rana, reacționează la ea. Și totuși, se aspresc acuzațiile la adresa uniformei medicale.

Apoi, există bărbatul sau femeia de pe stradă. Neînarmat, fără acreditare, deconectat dar dintr-o dată hipervizibil în panopticonul digital. El distribuie un videoclip fără a-i verifica originea. Ea refuză un vaccin nu din răutate, ci pentru că încrederea a fost erodată cu mult înainte ca fiola să fie sigilată, erodată de decenii

este semănată, irigată și recoltată de actori cu bugete mai mari decât cheltuielile naționale pentru sănătate. Strada nu este sursa, este solul. Și solul nu alege ce este semănat în ea.

Ceea ce leagă războiul, pandemia și minciuna nu este coincidența, ci planul. Fiecare prosperă acolo unde responsabilitatea este difuzată, unde responsabilitatea este externalizată, unde greutatea morală este distribuită ca șrapnelul pe scară largă, aleatoriu, letal. Minciuna permite ca războiul să fie vândut drept eliberare. Războiul deviază resursele și atenția de la pregătirea pentru pandemie. Pandemia creează ceața perfectă în care minciunile metastazează neverificate, necontestate, imposibil de urmărit. Ele formează o triadă a eroziunii: a adevărului, a încrederii, a timpului însuși, timpul necesar pentru a delibera, a verifica, a jeli, a rezista.

Așadar, cine este vi-

viață, dar nu alocă echipamente. A confunda reacțiunea cu acțiunea este cel mai vechi truc al puterii: a-i face pe cei neputincioși să se simtă responsabili pentru propria subjugare. Adevărata întrebare nu este „cine este vinovat”, ci ”cui i se permite să numească vinovăția” și cine profită de această numire. Până când nu vom înceta să ne întrebăm: „Cine a eșuat?”. Apoi vom începe să ne întrebăm: „Cine a decis cum va arăta lumea?” Dar noi continuăm să lustruim cătușele în timp ce le confundăm cu medalii.

Să fie pace!

Pe cadranul de mâine al ceasului de dezreziliență a țării: secundarul „Tractebel”...

Cezar Adonis
Mihalache

Într-un fel ar putea fi chiar următoarea formulă de calcul punitiv de tip „amprentă de carbon” (non-energetică!) a țării... Scorul de (ne)adecvanță Tractebel... Croșetat cu un evident scop disciplinar-coercitiv, prin stegulețe, infringementuri și amenzi de la Bruxelles... „Născut” și impus din mapele aceleași clici mârșave care ne-a dictat deconectarea unor unități energetice în numele protejării mediului... A acelui mediu de care, pe plan geopolitic, nu i- păsă și pe care nu l-a protejat tocmai de cel mai mare dușman al conjuncturilor actuale: războiul... Dar noi am tăcut și ne-am supus, scoțând din funcțiune structurile energetice pe cărbune care aveau legătură (deh!) cu trecutul comunist al independenței noastre energetice... Adică, totul!... Iar astăzi am ajuns să importăm masiv energie electrică... Și chiar dacă un singur război, ba chiar unul aflat la granițele noastre, constituia un motiv suficient pentru solicitarea unei derogări temporare de la UE, am tăcut... Ba, ne-am trântit și mai abitur în poziția de slugă, trecând la dărâmare... Căci, pârjolite să fie de trecutul (tehnologic!) pământurile așezate la pi-

ciocarele camarilelor european-bruxeleze pentru interesele lor... Iar astăzi doar mai constatăm... Un risc energetic major din cauza închiderii grupurilor pe cărbune... O ieșire din sistem controlată (de alții, dar prin aceleași slugi de la noi) a producțiilor hidrice, prin trecerea în felurite etape de verificare, re tehnologizare (și detehnologizare!) a acumulărilor de apă și hidrocentralelor... Și deconectarea de la sistemul național, tot din motivații „tehnice”, și a centralei nucleare de la Cernavodă... Brusc, intrată în fișa de verificare și reparații, trecând însă dincolo de însăși simularea logistică maxim posibilă: închiderea pe de-a întregul... Dar compensăm... Importăm enorm la costuri tot mai mari... Nu în mod prioritar pentru nevoile țării, ci pentru a nu risca un blackout energetic care să încurce Europa... Să nu fie afectată cumva stabilitatea sistemului european... Și numărăm, mai nou, și orele de pe un altfel de ceas al UE: cel de „anamneză” energetică... Pentru că, în vreme ce noi tăceam și ne așezam servili în pozițiile cerute de Bruxelles, se mai croșeta un indice de raportate imediată: cel al orelor de blackout energetic... Nu pentru a așeza în jurul lui nevoia de stabilitate a sistemului energetic european, ci pen-

tru a crea un nou capitol de infringement oricând posibil...

Aici am ajuns cu toate aceste guvernări trădătoare... Am închis grupurile energetice până la riscul de blackout în România, apoi am „compensat” prin importul major de energie electrică, dar ceasul de raportare (aproape delatiune), nici măcar alimentat pe seama Europei, ci tot pe curentul pe care îl importăm/plătim noi, își adună orele... Și, da!, i-ar fi putut spune „sumatorul atomic”... Pentru că fiecare, nu oră adăugată, ci minut, și, curând, secundă, va constitui un risc în plus pentru noi, nu atât de blackout, și, oricum, nu asta interesează Bruxelles-ul, ci de noi sancțiuni... Și ni se va indica, probabil chiar oficial, prin viitoarele rapoarte de infringement la adresa României (mereu și mereu nepregătită, nedemnă de a fi parte a roștii marii familii europene, nu-i așa?!), scorul (punitiv) de (ne)adecvanță Tractebel... Adică, noi impuneri, noi condiționări... Un „ceas” pe care avem până acum însumate 143 de ore de risc ca posibilă lipsă de energie electrică într-un eventual blackout... Căci, la atât ni s-a calculat, prin studiul de adecvanță Tractebel, totalul orelor fără energie electric din cauza lipsei de sisteme operaționale pe... cărbune. Pe

cărbune! Nu pe gaze naturale, nu pe energia eoliană!... Un steguleț de infringement precum o amprentă de carbon imputabilă întregii țări, în care Europa se raportează, paradoxal, exact la ceea ce a denigrat și a impus ca eliminare din sistemele energetice naționale ale țărilor în baza politicilor de protecție a mediului: cărbunele. Iar acest studiu „de adecvanță” (Tractebel), ne poziționează „pe roșu”: fără grupuri energetice pe cărbune am putea avea parte, în orice moment, de un blackout ce ar ajunge la 143 de ore. Și este tot mai evident că Bruxelles-ul tinde să transforme acest calcul (oricum, estimat empiric) într-un indice de comparare, sancționare și impunere, nu atât a unor măsuri tehnologice imediate pentru reducerea orelor de posibil blackout, ci de sancțiuni. Pentru că, tehnic, soluția există: reintroducerea în sistem a cel puțin patru grupuri energetice pe cărbune. Dar nu mai avem de unde... Pentru că le-am închis, nu pentru a le conserva, ci pentru a le distruge... Și atunci, mai vorbim la acest moment, doar de trei mari grupuri energetice pe cărbune... Din care, în mod real, sistemul s-ar putea baza doar pe două, iar asta într-o marjă tehnică în care doar o singură unitate, prin rotație, să

mențină periodică. Și totuși, chiar dacă am avea poate garanția evitării unui blackout, asta nu înseamnă că Bruxelles-ul nu ne va șantaja pe seama lipsei de disponibilități tehnice. Alea pe care le-am eliminat tocmai ca urmare a solicitărilor lui de a le închide din dragoste de mediu verde... Cereri pe care, slugarnici, guvernării le-au acceptat a fi trecute drept impuneri în „pnrr”-ul plan de dezreziliență a țării... Iar în vreme ce restul statelor europene, nu sfidau Bruxelles-ul, ci doar își prioritarizau nevoile și urgențele în raport cu riscul de amenzi dinspre UE (plus vorbăria servită drept indignare geopolitică) și posibila expunere energetică fatală a industriilor și economiilor lor (multe țări reconectându-și grupurile pe cărbune, având, la o adică, în fața curții de justiție a UE, justificarea că au făcut acest lucru, practic împotriva planurilor de mediu, tocmai pentru a avea acel scor de adecvanță Tractebel cât mai mic, inclusiv în interesul de securitate energetică a UE), guvernării noastre priveau cum se mai adaugă un interval pe sumatorul de viitoare infringementuri...

Ridică-te, Gheorghe, să salvăm România!

Ion
Măldărescu

Omenirea navighează printr-o perioadă marcată de conflicte geopolitice extinse și tulburări sociale. Trăiește un timp copleșitor și haotic, marcat de războaie, provocări sociale, economice și tehnologice. Această stare de incertitudine este amplificată exponențial de dezinformare și de tranziția rapidă către o eră tehnologică și digitală scăpată de sub control. Nici România nu este ocolită de greutate, iar noi încercăm să ne depășim, dar ratăm și ne prefacem că merge și așa. După aproape patru decenii de „democrație” și control impus am ajuns să întrebăm „la ce ne folosește?”, așa că afirmația lui Platon, preluată cândva și de Winston Churchill, îmi dă de gândit „Democrația nu-i bună de nimic, dar nu avem altceva la îndemână!”. Este suficient să privești fețele aleșilor neamului. Îi caracterizează echilibrul fragil dintre factorii predispozanți de natură genetică și factorii de risc sau de precipitare cum ar fi înavușirea lor și sărăcirea celorlalți. Distanța dintre promisiuni și realitate, nerespectarea programelor electorale și discrepanțele dintre viața aleșilor și cea a cetățenilor de rând, scandalurile mediatiche, existența constantă a cazurilor de corupție, abuz în serviciu sau lipsă de transparentă, mecanismele instituționale, pregnant, sistemul de justiție,

care nu funcționează la fel pentru toată lumea, au dus la erodarea încrederii în stat. Comportamentul acestor oportuniști se situează într-o inevitabilă contradicție cu normele și așteptările societății civilizate moderne. Când le ascuți discursurile agramate, aberante și lipsite de conținut, când le privești detașarea și nesimțirea cu care proliferază ineptii și sfidează morala și normalitatea, te cuprinde o greată vecină cu amocul. Considerându-se, fiecare, un mic „Dumnezeu”, aleșii neamului își îndreaptă acuzator degetul unul spre celălalt și, știindu-se priviți pe sticlă de către un popor deabusolat, își arată demonstrativ „mușchii”, evidențiindu-și „potența” în fața camerelor de luat vederi. Prima reacție pe care o ai când îi ascuți sau îi vezi este cea de revoltă, apoi te întrebi: împotriva cui? Utilizând instrumente din arsenalul persuasiunilor subliminale, ani de zile ni s-a inoculat în subconștient că fiecare din noi suntem vinovați... pentru că „noi” i-am fi votat. Cred că mai degrabă ne facem vinovați pentru că nu ne-am îmbolnăvit de silă și nu am administrat medicamentele potrivite – atât nouă cât și lor. Sunt prea scumpe, iar Guvernul Bolojan ne-a sărăcit „la blană”! Ne mai facem vinovați că nu reacționăm, că suportăm, ne facem vinovați de sinucidere lentă, pasivitatea și acceptarea tacită ne-au transformat în complici la propriile probleme.

Toleranța nemărginită a românului adeverește înțelepciunea unui vechi proverb: „Să nu-i dea Domnul omului să ducă atât cât poate!”. Dar cât va mai putea duce? Cât va mai putea răbda? Când va asculta de chemarea „Deșteaptă-te, române!”? Nava numită România e gata să se scufunde și contrar principiilor marinărești nefasta conducere aservită UE și cine mai știe cui ne trimite pe noi primii la înec, adică la război. Îndatorarea din ce în ce mai mare a României, i-a permis FMI și UE să afirme cu aroganța cămătarului: „Cetățenii statelor sărace din Europa vor fi cei care trebuie să strângă și mai mult cureaua pentru a ieși din criza economică... Ceea ce este dramatic, și vorbesc de state precum Grecia, Irlanda, Letonia, Ungaria, România etc., state în care trebuie redresată situația – nu putem continua așa, deoarece încetarea plăților este iminentă, prăpastia este chiar în față – sunt cele care pățimesc mai mult, sunt cele mai vulnerabile”. Despre strânsul curelei și despre „luminița de la căpătul tunelului” (provocate premeditat, tot prin „ingineriile financiare” ale aceluiași funest FMI, ale conducerii UE și mai ales ale Guvernului Bolojan). Rata șomajului a crescut vertiginos după „fanariotismul” premierului demis și „cadoul nejustificat de miliarde făcut periodic Ucrainei. Zelenski, escrocul internațional profită: numeroare firme românești sunt

„cumpărate”, cu banii dăruți de Bolojan. Sub controlul instrumentelor-căpușe vampiroide, războaiele financiare au devenit operaționale, asasinatelor economice și „revoluțiile” cu efect „domino”, modalități prin care statele pot fi distruse economic. Soarta României a fost deja decisă: merge în marș forțat spre faliment. Minciuna la nivel de președinte și premier a ajuns „rețeta” politică oficială a statului român. Utilizarea retoricii bazate pe minciună și manipulare în discursul public a devenit o temă recurentă în politica românească. De la o săptămână la alta declarațiile se bat cap în cap, guvernării nu caută soluții, nu vin cu alternative pentru că nu ei decid. Poporul român a fost selectat ca subiect-eșantion în scopul obținerii de date asupra suportabilității populației. Pentru aceasta a fost mai întâi manelizat, apoi tabloidizat. O parte considerabilă a forței de muncă a fost „expulzată” din țară luând calea economiilor occidentale. Este cultivat și încurajat exodul de capete luminate ale românilor, în special ale tinerilor medici, ingineri și informaticieni spre Occident, în acest mod coeficientul național de inteligență a fost redus dramatic, în favoarea țărilor „importatoare” de materie cenușie. Urmează restrângerea libertăților fundamentale, sărăcirea totală și distrugerea a ceea ce a mai rămas din sistem. Conform percepțelor Noii Ordini Mondiale, rezultate experimentului românesc vor fi

folosite în scenariul destinat transformării națiunilor în colectivități de sclavi. Istoria se repetă. După un soft nefinalizat și cu incertitudini de funcționare, corectat și reprogramat, în acest an cineva a apăsat tasta „Enter” și a zis: „Scapă cine poate!”!

Unde este „grămada de fiare vechi a României”, cum numea industria românească de dinainte de '89 favoritul doamnelor de la Apaca? Pe ce valuri plutesc azi vasele celei de-a patra flote comerciale a lumii de dinaintea hipnozei „libertății” lui Traian Băsescu? Răposatul a lăsat România fără datorii externe și cu creanțe de recuperat pe deasupra. În aproape 37 de ani s-a ales praful de toată averea țării și când afirm asta, mă refer atât la „Averea” materială cât și la cea spirituală și culturală. Până nu va fi prea târziu, ar trebui să conștientizăm că paraziții care au distrus țara și s-au îmbogățit peste noapte – furând – nu mai au ce căuta în viața românilor. Trebuie judecați și, după vina fiecăruia, predați în custodia administratorilor de penitenciare, iar averea obținută ilegal, redată poporului. Acum când criza și sărăcia iau proporții, atitudinea față de instrumentele Mafiei globaliste – F.M.I., Banca Mondială, UE – se impune a fi mult mai circumspectă și mai ales, demnă.

Ridică-te, Gheorghe, ridică-te, loane!